

ปัญหากฎหมายในการคุ้มครองประชาชนที่ได้รับผลกระทบ
จากการทำประกันชีวิต กรณีความผิดเกี่ยวกับการฉ้อฉล
ตามพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕

LEGAL PROBLEMS IN THE PROTECTION OF PEOPLE WHO HAVE BEEN
AFFECTED BY LIFE INSURANCE IN THE CASE OF FRAUD IN ACCORDANCE
WITH THE LIFE INSURANCE ACT, BE 1992

แพรวนภา กองทิพย์^๑
Praewnapa Kongthip

บทคัดย่อ

ปัญหาเกี่ยวกับอาชญากรรมในทางระบบเศรษฐกิจ ถือว่าสร้างความเสียหายเป็นจำนวนมากในระบบเศรษฐกิจของประเทศ และหนึ่งในปัญหาที่มีผลกระทบต่อประชาชน นั่นก็คือ ปัญหาการฉ้อฉลประกันภัย ไม่ว่าจะเป็ นในกรณีตัวแทนหลอกลวงเบี้ยประกันจากประชาชน โดยไม่นำเบี้ยประกันไปส่งให้บริษัทประกันทำให้ประชาชน ไม่ได้รับการคุ้มครองตามที่ต้องการ หรือ จากปัญหากลโกงของตัวแทนรวมถึงบริษัทประกัน ที่มักใช้เล่ห์เหลี่ยมบิดพลิ้วปฏิเสธที่จะดูแลและจ่ายผลตอบแทนแก่ผู้ทำประกันรวมถึง กรณีผู้เอาประกันภัยสร้างหลักฐานเท็จ เพื่อเรียกร้องผลประโยชน์ตามกรมธรรม์ และกรณีมีการให้สินบนตัวแทน หรือตัวแทนเรียกรับสินบน เพื่อสร้างหลักฐานเท็จเพื่อไปขอรับเงินค่าสินไหม จากกรณีปัญหาที่ยกมาข้างต้นนี้ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการกำกับดูแลระบบประกันภัยยุคใหม่และอาจทำให้ประชาชนผู้บริโภคถูกเอารัดเอาเปรียบ ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นปัญหาที่เกิดขึ้น จึงทำการศึกษาเพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายประกันชีวิต โดยเสนอแนวทาง ในการเพิ่มเติมบทบัญญัติ ว่าความผิด

^๑ อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่

ทางอาญารัฐานใหม่ ในเรื่องการฉ้อฉลประกันภัยขึ้น เพื่อที่จะแก้ไขกฎหมายให้การคุ้มครองดูแล
ประชาชนผู้ทำประกัน ตัวแทนหรือบริษัทประกันภัยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : คุ้มครองประชาชน, ประกันชีวิต, การฉ้อฉล

Abstract

Problems with crime in the economic system Considered to cause a lot of damage in the national economy And one of the problems affecting people That is the problem of fraud insurance In the case of fraudulent agents, insurance premiums from the public Without giving the insurance premium to the insurance company so that it is not protected as needed or from the agent fraud problem Including insurance companies Which often uses recalcitrant trickery to refuse to take care and pay compensation to insurers, as well as if the insured creates false evidence In order to claim benefits under the policy and in the case of bribing agents Or a representative calling for a bribe In order to create false evidence to claim compensation, it may affect the efficiency of governance in the modern insurance system and may cause consumers to be exploited. The researcher therefore saw the problem. Therefore studying to improve the life insurance law By offering guidelines Add new criminal offense provisions In regard to fraud insurance In order to revise such laws Providing more effective protection for the insured

Keywords: Public protection, Life insurance, Fraud

บทนำ

การประกันชีวิตนับว่าเป็นวิธีการหนึ่งในหลายๆด้านที่มีความเหมาะสมในการสร้างหลักประกันอันมั่นคงให้แก่ผู้เอาประกันและครอบครัว โดยบริษัทผู้รับประกันชีวิตมารับผิดชอบค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันหรือผู้รับผลประโยชน์แล้วแต่กรณี การประกันชีวิตนั้นนอกจากจะให้ความคุ้มครองชีวิตและร่างกายแล้ว ยังเป็นการออมเงินระยะยาวของผู้เอาประกัน อีกหนึ่งช่องทาง ซึ่งปัจจุบันนี้ ประชาชนส่วนใหญ่ต่างให้ความห่วงใยในเรื่องความมั่นคงทางการเงินมากยิ่งขึ้น เพราะการดำเนินชีวิตของประชาชนปัจจุบัน นับว่ามีความเสี่ยงมากขึ้น อันเป็นผลมาจากความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ ในยุคปัจจุบัน และปัจจุบันนี้เอง ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อฉลประกันชีวิตนั้น ถือได้ว่าเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ^๒ โดยถือว่าการกระทำผิดต่อกฎหมายที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจและความมั่นคงของประเทศ

ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนวทางการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำกับการทำธุรกิจประกันภัย รวมถึงเพิ่มเติมบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองประชาชนจากการฉ้อฉลประกันภัย เพื่อรองรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ แก้ไขคุณสมบัติตัวแทนประกันชีวิต บุคคลธรรมดา และนิติบุคคล ซึ่งจะขอรับใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันชีวิตให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ขณะเดียวกัน

^๒ วีระพงษ์ บุญโญภาส, **เทคนิคและแนวทางการป้องกัน การฉ้อโกง ฉ้อฉล การปลอมแปลงในทางธุรกิจการค้าและพาณิชย์**, (กรุงเทพฯ : บริษัทธรรมนิติการบัญชีและภาษีอากร จำกัด ๒๕๓๙), หน้า ๗.

กำหนดให้อำนาจนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบตัวแทน และมีการปรับปรุงมาตรการลงโทษ นายหน้าตัวแทนประกันให้เหมาะสม กำหนดอำนาจให้นายทะเบียนเพิกถอนใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันกรณีที่ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตไม่กระทำเป็นนายหน้าประกัน รวมถึงการกำหนดการฉ้อฉลเป็นความผิดในกฎหมาย จากเดิมที่ต้องอิงกฎหมายอาญา และกรณีที่ตัวแทนกระทำความผิดสามารถยอมความกันได้ ซึ่งภายหลังจากนี้รัฐจะเป็นตัวแทนผู้บริโภคและดำเนินการฟ้องร้องดำเนินคดีแทน เพื่อปกป้องดูแลให้เกิดความโปร่งใสและเป็นธรรมให้กับประชาชน

บทความนี้ผู้วิจัยทำการอธิบายโดยมีหัวข้อที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหากฎหมายในการคุ้มครองประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากการทำประกันชีวิต กรณีความผิดเกี่ยวกับการฉ้อฉลตามพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๑) เพื่อต่อยอดองค์ความรู้ ให้ผู้ที่มีความสนใจทำการศึกษา ดังนี้

๑. คำนิยามและหลักทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

๒. บทวิเคราะห์การฉ้อฉลประกันชีวิตของกฎหมายไทยโดยทำการเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ

๓. บทสรุป

คำนิยามและหลักทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

คำนิยาม ความหมายของการประกันชีวิตนั้น ได้มีนักนิติศาสตร์หลายท่านได้ให้นิยามความหมาย ผู้วิจัยจึงทำการรวบรวมและเสนอได้ว่า การประกันชีวิต หมายถึง สัญญาที่ผู้รับประกันชีวิตตกลงจะจ่ายเงินจำนวนหนึ่งให้แก่ผู้เอาประกันชีวิตหรือผู้สืบทายของเขา ในเมื่อผู้เอาประกันชีวิตหรือผู้ถูกเอาประกันชีวิตไว้ได้ตายภายในเวลาหรือมีชีวิตอยู่จนถึงเวลาดันได้ตกลงกำหนดไว้ ผู้เอาประกันชีวิตตกลงส่งเบี้ยประกันภัยในการนี้^๓

^๓ จิตติ ติงศภัทย์, **กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย**. (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๙), หน้า ๑๓๗.

การประกันชีวิต หมายถึง สัญญาซึ่งผู้รับการประกันค่าทางเศรษฐกิจแห่งชีวิตมนุษย์ (Economic Value of Human Life) หรือการประกันชีวิต คือ การประกันความสามารถในการหารายได้ของมนุษย์^๔

การประกันชีวิต หมายถึง สัญญาที่ผู้รับประกันภัยตกลงจะใช้เงินจำนวนหนึ่งให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกัน โฉน ในเมื่อผู้เอาประกันภัย หรือผู้ที่ได้ถูกเอาประกันภัยได้ตายลง (ความมรณะ) หรือ เมื่อผู้นั้นได้มีชีวิตอยู่ (ความทรงชีพ) และในการนี้ผู้เอาประกันภัยตกลงส่งเบี้ยประกันให้แก่ผู้รับประกัน^๕

จากนิยามดังกล่าวนี้ กล่าวโดยสรุปได้ว่า การประกันชีวิต หมายถึง การประกันภัยทุกประเภทที่เกี่ยวกับชีวิต โดยที่ผู้เอาประกันชีวิตต้องจ่ายเบี้ยประกันชีวิตให้กับผู้รับประกันชีวิต เพื่อเป็นการตอบแทน ที่เข้ามารับเสี่ยงภัยให้ และผู้รับประกันชีวิตจะต้องดำเนินการในการจ่ายเงินตามที่ได้ตกลงไว้ในสัญญาให้กับผู้เอาประกันชีวิตหรือผู้รับประกัน หรือผู้สืบสิทธิของเขาตามสัญญาที่ได้ตกลงกันไว้

จากคำนิยามความหมายของการประกันชีวิตนั้น ผู้วิจัยยกหลักการในทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในที่นี่คือ ความสุจริตอย่างยิ่ง (Utmost Good Faith)^๖ ซึ่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ตามมาตรา ๕ ได้บัญญัติไว้เป็นหลักทั่วไปว่า ในการใช้สิทธิแห่งตนก็ดี ในการชำระหนี้ก็ดี บุคคลทุกคนต้องกระทำโดยสุจริต ทั้งนี้ก็เพื่อให้บุคคลทุกคนที่อยู่ร่วมกันในสังคมมีความสุข ไม่มีการเอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน ผู้ใดกระทำโดยสุจริตกฎหมายจะได้รับการคุ้มครองและไม่คุ้มครอง โดยหลักสุจริตดังกล่าวนี้ ถือได้ว่าเป็นหลักกฎหมายที่ใช้บังคับกับสัญญาโดยทั่ว ๆ ไปที่คู่สัญญานั้นต่างก็อยู่ในฐานะที่เท่าเทียมกัน ในการที่จะตรวจสอบวัตถุประสงค์แห่งสัญญาเพื่อประกอบการตัดสินใจว่าจะเข้าทำสัญญาตามข้อเสนอของอีกฝ่ายหนึ่งหรือไม่ แต่หลักการดังกล่าวนี้จะเป็นธรรมก็ต่อเมื่อคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายมีความเท่าเทียมกัน ผู้วิจัยตั้ง

^๔ สมพิศ เล็กเฟื่องฟู, การขายประกันชีวิต, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรพิทยา, ๒๕๓๘), หน้า ๓.

^๕ เพิ่มบุญ แก้วเขียว, คำบรรยายกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยการประกันภัย, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด, ๒๕๔๐), หน้า ๑๖๘.

^๖ ไชยยศ เหมะรัชตะ, กฎหมายว่าด้วยประกันภัย, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๔), หน้า ๑๙๔.

ข้อสังเกตไว้ว่าในการทำสัญญาประกันชีวิตฝ่ายผู้รับประกันชีวิตไม่สามารถจะรู้ถึงข้อความจริงเกี่ยวกับความเสี่ยงภัย ของผู้เอาประกันชีวิตได้ ดังนั้นแล้วหากจะนำหลักสุจริตทั่วไปตามที่ยุติบัญญัติไว้ในมาตรา ๕ มาใช้กับสัญญาประกันชีวิตด้วยแล้วย่อมจะไม่เป็นธรรมแก่ฝ่ายผู้รับประกันชีวิต เพราะผู้วิจัยเห็นว่า ผู้รับประกันชีวิตไม่อยู่ในฐานะเท่าเทียมกับฝ่ายผู้เอาประกันชีวิต ด้วยเหตุนี้ในการทำสัญญาประกันชีวิต กฎหมายจึงได้บัญญัติให้คู่สัญญาต้องมีความสุจริตอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นหลักที่สูงกว่าหลักสุจริต โดยทั่ว ๆ ไป ทั้งนี้เพื่อให้ผู้รับประกันชีวิตและ ผู้เอาประกันชีวิตอยู่ในฐานะที่เท่าเทียมกัน เช่นเดียวกับ สัญญาประเภทอื่น ๆ โดยปกติผู้เอาประกันชีวิตนั้นจะเป็นผู้รู้ข้อมูลความจริงเกี่ยวกับการเสี่ยงภัยแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่สำหรับหลักที่ว่าผู้เอาประกันชีวิตต้องสุจริตอย่างยิ่งต่อผู้รับประกันชีวิตนั้น เป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายในทุกประเทศ และถือว่าเป็นเรื่องทางกฎหมายสากลของผู้เอาประกันชีวิตต้องมีความสุจริตอย่างยิ่ง

และปัจจุบันพบอีกว่าตัวแทน รวมถึงบริษัทประกัน ที่มักใช้เล่ห์เหลี่ยมบิดพลิ้วปฏิเสธที่จะดูแลและจ่ายผลตอบแทนแก่ผู้ทำประกัน กระทั่งมีการนำไปสู่การร้องเรียนต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นการยกระดับมาตรฐานการดูแลธุรกิจประกันภัยให้ทัดเทียมกับมาตรฐานสากล สามารถคุ้มครองดูแลผู้ทำประกันได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อให้ผู้ทำประกันได้รับความคุ้มครองตามที่ระบุในสัญญาจึงกล่าวได้ว่า สัญญาประกันชีวิตเป็นสัญญาที่ต้องการความสุจริตหรือความไว้วางใจระหว่างกันเป็นอย่างยิ่ง (Contract of the most good faith)

บทวิเคราะห์

จากทฤษฎี หลักความสุจริตอย่างยิ่ง ที่ผู้วิจัยยกมาประกอบการอธิบายในบทความนี้ เพื่อเป็นแนวทางแก้ไขปัญหากฎหมายในการคุ้มครองประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากการทำประกันชีวิต กรณี ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อฉลประกันชีวิต ตามพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๑) พบได้ว่าปัจจุบันนี้ประชาชนให้ความสำคัญกับการทำประกันชีวิต เป็นอย่างมาก แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ธุรกิจทางด้านประกันชีวิตนั้น ก็มีความจำเป็นที่ต้องอาศัยตัวแทนประกันชีวิต ทำหน้าที่เชื่อมประสานเป็นผู้ประสาน ในการชักชวนให้ประชาชนเข้ามาทำสัญญาประกันชีวิตกับบริษัทโดยตัวแทนประกันชีวิตนั้นจะให้คำแนะนำเกี่ยวกับรูปแบบและความคุ้มครองของกรมธรรม์ประกันชีวิต ต่าง ๆ โดยแต่ละกรมธรรม์นั้น ก็มีความแตกต่างกันไปเพื่อให้สอดคล้องกับความเสี่ยงของบุคคลที่แตกต่างกันไป ตัวแทนประกันชีวิตยังอาจได้รับมอบหมายให้ทำสัญญาประกันชีวิตในนามของบริษัทได้ด้วย

โดยหน้าที่อีกประการหนึ่ง นั่นก็คือสามารถรับเบี้ยประกันภัยในนามบริษัทได้ โดยที่ไม่ต้องมีการมอบอำนาจในการดำเนินการใด ๆ ในนามตัวแทนของบริษัทประกันชีวิต ก่อให้เกิดช่องว่างทางกฎหมายในรูปแบบของกลไกของตัวแทน รวมถึงบริษัทประกัน ที่มักใช้เล่ห์เหลี่ยมบิดพลิ้วปฏิเสธที่จะดูแลจ่ายผลตอบแทนแก่ผู้ทำประกัน หรือ การที่ตัวแทนนั้นมิได้นำเบี้ยประกันส่งต่อไปยังบริษัทประกัน จนก่อให้เกิดปัญหาต่อประชาชน จนกระทั่งนำไปสู่การร้องเรียนจากกรณีดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อบริษัทผู้รับประกันภัย และผู้เอาประกันภัยด้วยเหตุดังกล่าวรัฐจึงมีความจำเป็นต้องบัญญัติกฎหมายที่ใช้ในการกำกับดูแลเกี่ยวกับการดำเนินการของตัวแทนประกันชีวิต เพื่อให้การดำเนินการของตัวแทนประกันชีวิต เป็นไปด้วยความสุจริต ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เอาประกันภัยและประชาชนที่เข้าทำสัญญาประกันชีวิตกับบริษัทประกันชีวิต เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๓๔/๒๕๕๙ กรณี นาย ต. ซึ่งเป็นตัวแทนประกันชีวิตได้ฉ้อฉลนาย ส. โดยหลอกลวงว่าการทำประกันชีวิตเป็นการทำกรรมธรรม์ที่มีลักษณะเหมือนกับการฝากเงินกับธนาคารสามารถที่จะถอนเงินได้ แต่มีสิทธิพิเศษคุ้มครองจากการประกันชีวิต และให้นาย ส. ลงชื่อในคำขอเอาประกันภัยแล้วนาย ต. ซึ่งเป็นตัวแทนฯ นำไปยื่นต่อผู้รับประกันภัย เพื่อให้ให้นาย ส. ทำสัญญาประกันชีวิตกับผู้รับประกันภัย การฉ้อฉลดังกล่าวเป็นเหตุให้นาย ส. ตกลงทำสัญญาประกันชีวิตกับผู้รับประกันภัย โดยสำคัญผิดในเนื้อหาหรือลักษณะของนิติกรรม อันเป็นสาระสำคัญแห่งนิติกรรม

ซึ่งจากกรณีดังกล่าว สัญญาประกันชีวิตย่อมตกเป็นโมฆะตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ผู้รับประกันภัยซึ่งได้รับเงินค่าเบี้ยประกันภัยไปจากนาย ส. จึงต้องคืนเงินที่ได้รับไว้ให้นาย ส. อันเนื่องมาจากเป็นลาภมิควรได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๗๒ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๔๑๒

จากการศึกษาพบว่าตัวแทนประกันชีวิตซึ่งเป็นคนกลางระหว่างบริษัทกับผู้เอาประกันภัย ได้อาศัยช่องว่างของกฎหมายแสวงหาประโยชน์จากการชักชวนให้บุคคลทำสัญญาประกันชีวิต ได้อาศัยวิธีการต่าง ๆ หลายประการส่งผลให้เกิดความเสียหาย ทั้งต่อบริษัทผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกันภัย ทั้งนี้การฉ้อฉลประกันนั้นมิได้เกิดจากฝ่ายตัวแทนประกันหรือบริษัทผู้รับประกันเพียงเท่านั้น ปัญหาการฉ้อฉลประกันภัยนั้น พบว่าเกิดจากฝ่ายผู้เอาประกันภัยทำการอันเป็นการฉ้อฉลโดยการสร้างหลักฐานเท็จ เพื่อเรียกร้อยผลประโยชน์ตามกรรมธรรม์ หลอกลวงผู้รับประกันภัยให้ได้มาซึ่งการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือได้รับเกินกว่าความเป็นจริง

โดยพบว่าประเด็นปัญหาในรูปแบบที่เกี่ยวกับการฉ้อฉลประกันชีวิตนั้น สามารถจำแนกการฉ้อฉลประกันชีวิตได้ดังนี้

๑.กรณีหลอกลวงผู้อื่นให้ทำสัญญาประกันภัยกับบริษัทแต่ไม่ดำเนินการให้มีการทำสัญญาประกันภัยเกิดขึ้นและโดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สาม

๒.กรณีเรียกร้องผลประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยโดยทุจริตหรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จในการเรียกร้องทั้งนี้รวมถึงผู้ที่กระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวก

๓.กรณีให้ขอให้หรือรับว่าจะให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่บุคคลของบริษัทเพื่อจูงใจให้ดำเนินการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือจ่ายเงินหรือผลประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายทั้งนี้รวมถึงบุคคลของบริษัทที่เรียกรับหรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด

เนื่องจากปัจจุบันนี้ กฎหมายไทย ไม่ได้มีการกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการฉ้อฉลประกันภัยไว้เป็นการเฉพาะ ผู้วิจัยจึงต้องเทียบเคียงกับกฎหมายใกล้เคียงซึ่งพบว่ามิมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องทั้งในกฎหมายอาญาและกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังต่อไปนี้

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๔๑ ผู้ใดโดยทุจริตหลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งและโดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สามหรือทำให้ผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สามทำถอนหรือทำลายเอกสารสิทธิผู้นั้นกระทำความผิดฐานฉ้อโกงต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๔๗ ผู้ใดเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์จากการประกันวินาศภัยแก่ล้งทำให้เกิดเสียหายแต่ทรัพย์สินอันเป็นวัตถุที่เอาประกันภัยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๑๕๙ การแสดงเจตนาเพราะถูกกลฉ้อฉลเป็นโมฆียะ

การถูกกลั่นแกล้งที่จะเป็นโมฆียะตามวรรคหนึ่งจะต้องถึงขนาดซึ่งถ้ามิได้มีกลั่นแกล้งดังกล่าวการอันเป็นโมฆียะนั้นคงจะมีได้กระทำขึ้น

ถ้าคู่กรณีฝ่ายหนึ่งแสดงเจตนาเพราะถูกกลั่นแกล้งโดยบุคคลภายนอก การแสดงเจตนาอันนั้นจะเป็นโมฆียะต่อเมื่อคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งได้รู้หรือควรจะได้รู้ถึงกลั่นแกล้งนั้น

มาตรา ๑๗๒ ในนิติกรรมสองฝ่ายการที่คู่กรณีฝ่ายหนึ่งจงใจนิ่งเสียไม่แจ้งข้อความจริงหรือคุณสมบัติอันคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งมิได้รับการนั้นจะเป็นกลั่นแกล้งหากพิสูจน์ได้ว่าถ้ามิได้นิ่งเสียเช่นนั้น นิติกรรมนั้นก็คงจะมีได้กระทำขึ้น

กรณี ของตัวแทนประกันชีวิตกระทำการอันเป็นการอันเป็นการหลอกลวงผู้อื่นให้ทำสัญญาประกันภัยกับบริษัทแต่ไม่ดำเนินการให้มีการทำสัญญาประกันภัยเกิดขึ้น โดยทำการเปรียบกฎหมายที่ปรากฏในประเทศกับต่างประเทศ ได้ดังนี้

ประเด็น	ประเทศไทย	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศญี่ปุ่น
ตัวแทนประกันชีวิตกระทำการอันเป็นการหลอกลวงประชาชน	ถ้าในเวลาทำสัญญาประกันภัย ผู้เอาประกันภัยก็ดี หรือ ในกรณีประกันชีวิตบุคคลอันการใช้เงินย่อมอาศัยการทรงชีพหรือมรณะของเขานั้นก็ดี รู้อยู่แล้ว ละเว้นไม่เปิดเผยข้อความจริง ซึ่งอาจจะได้ จูงใจ ผู้รับประกันให้เรียกเบี้ยประกันภัยสูงขึ้นอีก หรือ ให้บอกปิดไม่ยอมทำ	แถลงข้อความอันเป็นเท็จ บุคคลผู้แถลงความเท็จนั้นรู้อยู่แล้วว่าข้อความนั้นเป็นเท็จ โดยมีเจตนาที่จะฉ้อโกงผู้ที่ เป็นเจ้าของเงินสินค้า หรือของนั้น โดยได้มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา	ผู้ใดกระทำการหลอกลวง เพื่อให้ได้เงิน ที่อยู่อาศัย หรืออสังหาริมทรัพย์อื่น ๆ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี ^๔

^๔ The Criminal Penal Law of Japan Article ๒๔๖ if somebody deceives and get something some money or possess a house or real estate EST.

	สัญญา หรือรู้อยู่แล้ว แถลงข้อความนั้นเป็น เท็จไซ้ร้ ท่านว่าสัญญา นั้นเป็นโมฆียะ ^๗		
--	---	--	--

การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับการฉ้อโกงประกันชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกา จะเป็นการพิจารณาความผิดฐานฉ้อโกงโดยการหลอกลวง ซึ่งในแต่ละมลรัฐที่ใช้กฎหมายคอมมอนลอว์ จะมีหลักเกณฑ์ที่นำมาใช้เพื่อกำหนดความผิดฐานฉ้อโกง คือ การแถลงข้อความอันเป็นเท็จ บุคคลผู้แถลงความเท็จนั้นรู้อยู่แล้วว่าข้อความนั้นเป็นเท็จ โดยมีเจตนาที่จะฉ้อโกงผู้ที่เป็นเจ้าของเงิน สินค้า หรือของนั้น โดยได้มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญาแบบอย่าง เพื่อเป็นแบบอย่างในการแก้ไขกฎหมายอาญาของมลรัฐต่าง ๆ

ตามประมวลกฎหมายอาญาแบบอย่างได้บัญญัติความผิดฐานลักทรัพย์โดยหลอกลวงไว้ในมาตรา ๒๒๓.๓ ว่า บุคคลผู้มีความผิดฐานลักทรัพย์ ถ้าผู้นั้นได้รับทรัพย์สินของบุคคลอื่นโดยการหลอกลวง บุคคลทำการหลอกลวงถ้ามีวัตถุประสงค์

๑. ก่อให้เกิดหรือส่งเสริมให้เข้าใจผิด รวมทั้งเข้าใจผิดในข้อกฎหมาย มูลค่าเจตนา หรือสภาพแห่งจิตใจอย่างอื่น แต่การหลอกลวงว่า บุคคลจะมีเจตนาจะทำตามคำมั่นจะอนุমানเอา แต่เพียงจากการที่ผู้นั้นไม่ทำตามคำมั่นในเวลาต่อมาเท่านั้นมิได้ หรือ

๒. ป้องกันมิให้คนอื่นได้รับข้อมูลที่เขาคงต้องการซึ่งจะทำให้มีผลต่อการตัดสินใจกระทำการใดต่อไป

๓. ทำให้ไม่อาจแก้ไขความผิด ที่ผู้หลอกลวงได้ก่อให้เกิดขึ้น หรือส่งเสริมให้เข้าใจผิดมาก่อน หรือผู้หลอกลวงรู้ว่าเป็นการโน้มน้าวบุคคลอื่นผู้ซึ่งอยู่ในฐานะเป็นผู้แทนหรือมีความสัมพันธ์เป็นที่ได้รับความเชื่อถือ หรือ

๔. ทำให้ความล้มเหลวซึ่งการเปิดเผยถึงความเป็นหนี้ การเรียกร้องต่อคู่สัญญาหรือการขัดขวางทางกฎหมายอื่นใดในการใช้ทรัพย์สินซึ่งเขายักย้าย หรือกีดขวางการพิจารณา สำหรับ

^๗ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕

ทรัพย์สินที่ได้รับมา ซึ่งการขัดขวางนั้นจะชอบหรือไม่ด้วยกฎหมายหรือเป็นหรือไม่เป็นสาระใน รายงานของเจ้าพนักงาน

สำหรับการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการฉ้อโกงประกันชีวิตในประเทศญี่ปุ่นนั้น ซึ่ง ประเทศญี่ปุ่นนั้นมีกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการฉ้อโกงประกันชีวิต คือ The Criminal Penal Law of Japan Article ๒๔๗ ได้บัญญัติไว้ว่า ผู้ใดกระทำการหลอกลวง เพื่อให้ได้เงิน ที่ อาอยู่อาศัย หรืออสังหาริมทรัพย์ อื่น ๆ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี ซึ่งกฎหมายประกัน ชีวิตของประเทศญี่ปุ่นนั้นมีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี และกำหนดว่าเป็นความผิดที่ยอม ความกันไม่ได้

ผู้วิจัยทำการศึกษาดังกฎหมายของต่างประเทศ กรณีที่ประชาชนนั้นกระทำการเรียกร้อง ผลประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยโดยทุจริตหรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จ เพื่อเปรียบเทียบระหว่างกฎหมายที่มีปรากฏในประเทศไทยเปรียบเทียบกับต่างประเทศ ได้ดังนี้

ประเด็น	ประเทศไทย	ประเทศสหรัฐอเมริกา	ประเทศญี่ปุ่น
กรณีประชาชน เรียกร้องผล ประ โย ช น์ ต า ม ก ร ม ธิ ร ร ม์ ประกันภัยโดย ทุจริต	ผู้ใด โดย ทุจริต หลอกลวงผู้อื่นด้วยการ แสดงข้อความอันเป็น เท็จ หรือ ปก ปิ ด ข้อความจริงซึ่งควร บอกให้แจ้งและโดย การหลอกลวงดังว่านั้น ได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ ถูก หลอ ก ล ว ง หรือ บุคคลที่สามหรือทำให้ ผู้ถูกหลอกลวงหรือ	การฉ้อฉลในสัญญา ประกันภัยเกิดขึ้นเมื่อมี บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เจตนาแจ้งข้อความอัน เป็นเท็จให้เพื่อให้ได้มา ซึ่งประโยชน์ที่หากเป็น การแถลงข้อความซึ่ง เป็นความจริงแล้วจะ ไม่ได้รับประโยชน์นั้น หรือเมื่อบุคคลใดบุคคล หนึ่งเจตนาที่จะปฏิเสธ	บริษัทผู้รับประกันภัย หรือบริษัทในเครือ บริษัทผู้รับประกันภัย จะต้องรับ ผิดชอบ ต่อความเสียหาย ที่เกิดขึ้น จากการ ขายประกันชีวิต

	บุคคลที่สามทำถอน หรือทำลายเอกสาร สิทธิผู้ นั้น กระทำ ความผิดฐานฉ้อโกง	ประโยชน์ที่ควรได้รับ ซึ่งถือเป็นความผิดทาง อาญา ^๙	
--	--	--	--

ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มีบทบัญญัติ ว่าด้วยการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนอันเป็นการฉ้อฉล ตามประมวลกฎหมายการประกันภัย โดยได้กำหนดกรณีฉ้อฉลในสัญญาประกันภัยไว้เป็นหมวด หมวด ๑๒ The Insurance Frauds Prevention Act ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนอันเป็นการฉ้อฉล มาตรา ๑๘๗๑ ถึง มาตรา ๑๘๗๑.๙ กล่าวคือ มาตรา ๑๘๗๑.๔ กำหนดการกระทำที่ถือว่าเป็นความผิด (มาตรา ๑๘๗๑.๔ (A)) ได้แก่ การกระทำฉ้อฉลเพื่อประโยชน์ในการได้รับหรือการปฏิเสธค่าชดเชยใด ๆ การแสดงข้อความโดยวาจาหรือเป็นหนังสือ (written or oral statement) อันเป็นเท็จเพื่อประโยชน์ในการได้รับหรือการปฏิเสธค่าชดเชยใด ๆ ตามที่ได้กำหนดในมาตรา ๓๒๐๗ แห่งประมวลกฎหมายแรงงาน ซึ่งหมายรวมถึงผู้สนับสนุน สมรู้ ยุยงส่งเสริมให้กระทำการฉ้อฉลด้วย รวมทั้งการฉ้อฉลเพื่อประโยชน์ในการรับเงินทดแทนและการรับประโยชน์ตามโปรแกรม Return-to-work ตามที่กำหนดในมาตรา ๑๓๙.๔๘ แห่งประมวลกฎหมายแรงงาน โดยที่คำว่า “ข้อความ” (Statement) ที่เป็นหลักฐานแห่งการสูญเสีย การบาดเจ็บ หรือการชดเชย เช่น ใบเสร็จจากรักษาพยาบาล फिल्मเอกซเรย์ บันทึกของแพทย์ ฯลฯ กฎหมายได้เชื่อมโยงกับมาตรา ๔๗๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแรงงาน กฎหมายได้กำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดไว้ในมาตรา ๑๘๗๑.๔ (B) ซึ่งมีโทษจำคุกหนึ่งปีในเรือนจำของประเทศ (county jail) โทษจำคุก ๒ ปี ๓ ปี หรือ ๕ ปีในเรือนจำมลรัฐ หรือโทษปรับไม่เกิน ๑๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์สหรัฐหรือจำนวนเป็นสองเท่าของมูลค่าที่ฉ้อฉลขึ้นอยู่กับว่าจำนวนใดมากกว่ากัน หรือโทษทั้งจำทั้งปรับ หากผู้กระทำความผิดนี้ได้มีการกระทำความผิดอาญามาตรา ๕๔๘ หรือมาตรา ๕๕๐ ตามประมวลกฎหมายอาญาไว้ก่อนแล้ว จะเพิ่มโทษอีกสองปี (มาตรา ๑๘๗๑.๔)

^๙ ถูกบัญญัติอยู่ในรูปประมวลกฎหมายประกันภัย (California Insurance Code)

กฎหมายในประเทศญี่ปุ่น กรณีบริษัทผู้รับประกันภัยหรือบริษัทในเครือของบริษัทผู้รับประกันภัย จะต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขายประกันชีวิต หากเป็นกรณีดังต่อไปนี้ บริษัทผู้รับประกันภัยหรือบริษัทในเครือบริษัทประกันชีวิตไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ

๑. ตัวแทนขายประกันชีวิตได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนในการดูแลลูกค้าตามความเหมาะสม อันเป็นการป้องกันมิให้เกิดความเสียหายต่อกรรมธรรม์ประกันชีวิต หรือผู้เอาประกันภัยอย่างดีแล้ว

๒. ตัวแทนขายประกันชีวิตได้ชักชวนให้ผู้เอาประกันทำประกันภัย โดยได้ปฏิบัติหน้าที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และข้อบังคับของบริษัทประกันชีวิตหรือบริษัทในเครือบริษัทผู้รับประกันภัยแล้ว

๓. ตัวแทนขายประกันชีวิตได้ทำการขายประกันให้กับผู้เอาประกันภัย ภายในขออำนาจที่บริษัท

ผู้รับประกันภัยหรือบริษัทในเครือบริษัทผู้รับประกันภัยมอบหมาย พร้อมทั้งได้ทำการดูแลและรักษาผลประโยชน์ของลูกค้าอย่างเหมาะสมแล้ว

เมื่อผู้วิจัยนำมาเปรียบเทียบกับกฎหมายของประเทศไทย ที่ใช้บังคับในปัจจุบัน ซึ่งพบว่าประเทศไทยใช้บทบัญญัติเทียบเคียงและปรับใช้ ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการฉ้อฉลในการใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนตามกฎหมายอาญาและกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ก็ยังไม่ชัดเจนและครอบคลุมถึงรูปแบบและลักษณะของการฉ้อฉลในการใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนที่อาจเกิดขึ้นได้ กรรมธรรม์ประกันภัยจึงมีการกำหนดเงื่อนไขเรื่องการฉ้อฉลในการใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนโดยเฉพาะว่าผู้รับประกันภัยมีสิทธิปฏิเสธการชดเชยค่าสินไหมทดแทนที่เกี่ยวกับการฉ้อฉล ถ้าพบว่าผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนนั้นเป็นเท็จหรือใช้เอกสารหลักฐานเพื่อเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนโดยไม่สุจริต แต่ถึงอย่างไรก็ตามเงื่อนไขของกรรมธรรม์ประกันภัยดังกล่าวนี้ ก็ได้สะท้อนต่อการต่อต้านการฉ้อฉลในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนอย่างเพียงพอประกอบกับในทางปฏิบัติผู้รับประกันภัยก็ไม่ฟ้องร้องดำเนินคดีกับผู้เอาประกันภัยเพราะจะกระทบถึงชื่อเสียงของบริษัท ดังนั้นผู้ฉ้อฉลจึงอาจอาศัยเป็นช่องทางในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบและไม่เกรงกลัวต่อความผิด เพราะการกระทำการฉ้อฉลนี้มิได้มีความเสี่ยงแต่อย่างใด กล่าวคือหากผู้รับประกันภัยไม่มีระบบการ

ตรวจสอบหรือป้องกันการฉ้อฉลที่ตีพอกก็จะได้รับค่าสินไหมทดแทนแต่หากบริษัทตรวจพบการฉ้อฉลก็มีผลเพียงไม่ได้รับค่าสินไหมทดแทนเท่านั้น

ดังนั้นแล้วจะเป็นการพบว่า มีบทบัญญัติกฎหมายปัจจุบัน ที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ประกอบกับมีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเสนอขายผลิตภัณฑ์ประกันภัย และการประกอบธุรกิจประกันชีวิตมากขึ้น และยังไม่มียกเว้นบทบัญญัติคุ้มครองประชาชนจากการฉ้อฉลประกันภัย จึงสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำกับดูแลตัวแทนประกันชีวิต และนายหน้าประกันชีวิต ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเพื่อรองรับการใช้เทคโนโลยีในการประกอบธุรกิจประกันชีวิต และกำหนดบทบัญญัติให้การฉ้อฉลประกันภัยเป็นความผิด

โดยทำการแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษ ทั้งนี้ อัตราโทษสำหรับความผิดเกี่ยวกับการฉ้อฉลประกันภัยจะเป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญา ที่กำหนดในพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๑) โดยผู้วิจัยขอเสนอบทบัญญัติเพิ่มเติมได้ดังนี้

๑๑๔/๓ ผู้ใดโดยทุจริต หลอกลวงผู้อื่นด้วยการชักชวน ชี้อ้างหรือจัดการให้ผู้อื่นนั้นทำสัญญาประกันชีวิตกับบริษัท แต่ไม่ดำเนินการให้มีการทำสัญญาประกันชีวิตเกิดขึ้น และโดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สาม หรือทำให้ผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สาม ทำ ถอน หรือทำลายเอกสารสิทธิ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้กระทำด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จต่อประชาชน หรือด้วยการปกปิดความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งแก่ประชาชน ผู้กระทำความต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๑๔/๔ ผู้ใดเรียกร้องผลประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยโดยทุจริตหรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จในการเรียกร้อง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๑๔/๕ ผู้ใดให้ ขอให้หรือรับว่าจะให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่กรรมการ ผู้มีอำนาจในการจัดการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายจากบริษัท เพื่อจูงใจให้ดำเนินการชดเชยค่าสินไหมทดแทน หรือจ่ายเงินหรือผลประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยที่มี

ควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดเรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เพื่อให้มีการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือจ่ายเงินหรือผลประโยชน์ตามกฎหมายตามกรรมธรรม์ประกันภัยที่มีควรได้ โดยชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

สรุป

เนื่องจากพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๑) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวแทนประกันชีวิตและนายหน้าประกันชีวิตมีบทบัญญัติหลายประการที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปประกอบกับการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการประกอบธุรกิจประกันชีวิตมากขึ้นและยังไม่มีบทบัญญัติคุ้มครองประชาชนจากการฉ้อฉลประกันภัยจึงสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำกับดูแลตัวแทนประกันชีวิตและนายหน้าประกันชีวิตให้เหมาะสมและมุ่งเน้นให้ความสำคัญคุ้มครองประชาชนที่อาจได้รับผลกระทบจากการทำประกัน หรือจากกรณีที่ประชาชนกระทำการฉ้อฉลประกันภัย อันเป็นการกระทบต่อหลักการทางกฎหมาย ผู้วิจัยจะเสนอแนวทางทาง โดยเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดทางอาญาฐานใหม่ ในเรื่องการฉ้อฉลประกันภัย โดยกำหนดให้การฉ้อฉลประกันภัยเป็นความผิดทั้งนี้จากเดิมกรณีตัวแทนกระทำความผิดสามารถยอมความกันได้ แต่หลังจากนี้รัฐจะตัวแทนผู้บริโภคและดำเนินการฟ้องร้องดำเนินคดีแทน เพื่อปกป้องดูแลให้เกิดความโปร่งใสและเป็นธรรมมากขึ้นทั้งยังลดความสูญเสียจากการฉ้อฉลที่อาจกระทบต่อความน่าเชื่อถือของธุรกิจ และคุ้มครองผู้ทำประกันหรือผู้รับผลประโยชน์ประกันชีวิตต่อไป

เอกสารอ้างอิง

จิตติ ดิงศภัทย์. **กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยประกันภัย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๙.

ไชยยศ เหมะรัชตะ. **กฎหมายว่าด้วยประกันภัย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๔.

เพิ่มบุญ แก้วเขียว. **คำบรรยายกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยการประกันภัย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด, ๒๕๔๐.

วีระพงษ์ บุญโยภาส. **เทคนิคและแนวทางการป้องกัน การฉ้อโกง ฉ้อฉล การปลอมแปลง ในทางธุรกิจการค้าและพาณิชย์**. กรุงเทพฯ : บริษัทธรรมนิติการบัญชีและภาษีอากร จำกัด ๒๕๓๙.

สมพิศ เล็กเฟื่องฟู. **การขายประกันชีวิต**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรพิทยา, ๒๕๓๘.